

Arrest

nr. 111 692 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot weigering van herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KNUTS, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 november 2006 een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko, om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinsherenging) als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan. Het gevraagde visum wordt op 17 januari 2007 geweigerd.

1.2. Verzoekster komt op 2 juni 2007 het Schengengrondgebied binnen via Madrid, Spanje. Zij is hierbij in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type D afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. Op 7 november 2007 komt zij België binnen.

1.3. Verzoekster dient op 23 april 2008, in functie van haar zoon van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag tot vestiging in.

1.4. Verzoekster wordt op 24 september 2008 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Verzoekster wordt op 19 november 2010 ambtelijk geschrapt.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 12 april 2013 de beslissing tot weigering tot herinschrijving in het vreemdelingenregister. Deze beslissing, die op 23 mei 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[...] Deze vreemdeling heeft op 18.10.2012 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een inschrijving in het vreemdelingenregister (F kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek. Betrokkene werd door gemeente herhaaldelijk uitgenodigd om (bijkomende) bewijzen van aanwezigheid in België binnen te brengen, maar heeft haar aanwezigheid in België onvoldoende bewezen voor de periode tussen het moment waarop een voorstel werd gedaan tot ambtshalve schrapping (17.04.2010) en het moment van haar aanvraag tot herinschrijving (18.10.2012). Betrokkene diende immers te bewijzen dat zij het land niet langer dan één jaar verlaten had om haar recht op terugkeer volgens art. 19 van de wet van 15.12.1980 uit te oefenen. Art. 39§7 van het K.B. van 08.10.1981 stelt dat stelt dat “de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur [...] wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel” terwijl betrokkene er niet in slaagt voldoende bewijzen van het tegendeel te leveren. Volgende bewijzen van aanwezigheid konden worden afgeleid uit de door betrokkene voorgelegde documenten:

- 08.10.2012: verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp
- 08.10.2012: ziekenhuisrekening voor prestaties op deze datum
- 06.10.2012: positieve woonstcontrole
- 17.09.2012: ziekenhuisrekening voor prestaties en verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp op deze datum
- 17.04.2012: getuigschrift voor verstrekte hulp
- 04.04.2012: verslag van dokters raadpleging en voorschrift op deze datum

De overige door betrokkene aangebrachte documenten hebben geen bewijswaarde. Het gaat om facturen en aankoop- en garantiebewijzen, documenten die doktersafspraken bevestigen, een postbushuurovereenkomst en inschrijving voor MutaPost, verklaringen van haar broers [B.] en [H.], een aanslagbiljet voor personenbelasting van het inkomstenjaar 2010, een huurovereenkomst die niet op naam van betrokkene staat, en een aantal documenten die geen relevantie hebben voor de periode 17.04.2010-18.10.2012. Deze documenten hebben ofwel niet rechtstreeks betrekking op betrokkene, of zijn van officieuze aard. Uit één document, een geneesmiddelenvoorschrift gedateerd 09.05.2011, kan niet worden afgeleid of het betrekking heeft op betrokkene omdat de naam van de rechthebbende niet leesbaar is. Uit de stempels in het paspoort van betrokkene kan worden afgeleid dat zij in 2010 en 2011 gereisd heeft, maar niet of ze in die periode in België verbleef of elders.

Vermits betrokkene ondanks herhaaldelijk aandringen geen verder bewijs levert van het tegendeel, moet worden aangenomen dat zij het land langer dan één jaar heeft verlaten. Haar aanwezigheid wordt pas terug bewezen vanaf april 2012. De periode april 2010 (voorstel schrapping) tot april 2012 (eerste sluitende bewijs van aanwezigheid in België) bedraagt meer dan één jaar. Betrokkene heeft dan ook geen recht op terugkeer. Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2, 67-71).

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933) en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;
- en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt:

[...]

Artikel 19 Vw. bepaalt dat een vreemdeling met verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk of die er gevestigd is, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer.

Artikel 39 van het K.B. van 08/10/1981 bepaalt de voorwaarden van terugkeer voor enkele gevallen van afwezigheid uit het Rijk voor meer dan één jaar.

Artikel 39 § 7 behelst het specifieke geval van de ambtshalve schrapping of niet verlenging van de verblijfstitel:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Het is deze bepaling die van toepassing is op de situatie van verzoeker. Om deze reden werd zij dan ook verzocht om aan te tonen dat zij gedurende de ganse tijd dat zij administratief afwezig was, wel degelijk in België heeft verbleven en hier haar belangen had.

Verzoeker heeft een groot aantal documenten overgemaakt aan de gemeente om aan te tonen dat zij wel degelijk in België aanwezig was.

Noch de wet van 15.12.1980, noch het KB van 08.10.1981 geven enige richtlijn omtrent de wijze waarop de aanwezigheid in België dient bewezen te worden.

Dit is bijgevolg vrij te leveren door alle middelen van het recht.

In casu stelt de bestreden beslissing dat enkele bewijsstukken niet in aanmerking worden genomen omdat deze van officieuze aard zijn. Uit de bestreden beslissing kan echter niet worden afgeleid op welke bewijsstukken dit argument van toepassing zou zijn.

Uit de voorgelegde bewijsstukken kan wel degelijk afgeleid worden dat verzoeker steeds verbleven heeft op het grondgebied van België.

Omdat het in eerste instantie nog niet was uitgemaakt bij welke van haar broers zij haar definitieve intrek zou nemen, heeft verzoeker ervoor geopteerd om een postbus te huren bij de post. Dit wordt bevestigd door de gevoegde bewijsstukken.

Haar broers en hun echtgenotes hebben een verklaring geschreven waaruit duidelijk blijkt dat zij onderdak hebben verschaft aan verzoeker.

Gelet op de medische toestand van verzoeker is zij vaak op consultatie geweest bij artsen. Om deze reden bracht zij een overzicht van geleverde prestaties bij dd. 08.10.2012. Dit stuk wordt tevens vermeld in de bestreden beslissing, doch er werd nagelaten om te verwijzen naar de data van de geleverde prestaties. Hieruit blijkt echter duidelijk dat verzoeker in de periode 2010-2012 meermaals in België op consultatie is geweest.

Daarenboven heeft verzoeker meerdere doktersafspraken bij gebracht. Het ging daarbij steeds om afspraken in het ZNA Sint-Elisabethziekenhuis in Antwerpen. Om een dergelijke afspraak te kunnen maken, moet men zich ter plekke begeven met een bewijs van identiteit en de SIS- kaart. Verzoeker diende dus aanwezig te zijn in België hiervoor.

Het gaat overigens te ver om te stellen dat verzoeker deze afspraken zou hebben laten maken door iemand anders louter en alleen voor de noodwendigheden van de procedure.

Waar deze doktersafspraken op zich niet bewijzen dat zij ook effectief ter plekke is geweest, kan dit echter wel worden afgeleid uit het overzicht van de geleverde prestaties. Daarenboven gaat het om meerdere afspraken in de betwiste periode, en kan men moeilijk voorhouden dat verzoeker naar geen enkele afspraak is geweest.

Tot slot bracht verzoeker haar paspoort bij en een vliegticket om aan te tonen dat zij in 2010 en 2011 naar Marokko is gereisd vanuit België, en ook telkens terugkeerde naar België. Volgens de bestreden beslissing toont dit niet aan dat verzoeker ook effectief in België verbleef, maar hier enkel aanwezig was.

Op deze wijze toont de bestreden beslissing aan dat de beslissing niet op een redelijke wijze tot stand is gekomen. Elk bewijsstuk wordt apart bekeken en beschouwd als een geïsoleerd element, daar waar uit alle bewijsstukken tezamen duidelijk kan afgeleid worden dat verzoeker in België heeft verbleven in de periode van 2010-2012, minstens dat zij dit aannemelijk heeft gemaakt. [...]”

3.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 voorzie(n)(t) dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoekster geen beroep kan doen op het recht op terugkeer nu zij niet kan aantonen dat zij niet langer dan één jaar het land heeft verlaten. Meer concreet wordt gesteld dat tussen 17 april 2010, datum van voorstel tot ambtshalve schrapping, en 4 april 2012, datum waarvan het eerste sluitende bewijs van hernieuwde aanwezigheid in België voorligt, meer dan één jaar verschil bestaat. Er wordt hierbij ingegaan op de verschillende door verzoekster bij haar aanvraag tot herinschrijving aangebrachte documenten en aangegeven waarom deze niet kunnen worden weerhouden als voldoende bewijs dat verzoekster niet gedurende langer dan één jaar het land heeft verlaten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke van de door haar overgemaakte documenten niet werden aanvaard door verweerder omwille van hun "officieuze aard". De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gesteld: "*De overige door betrokkene aangebrachte documenten hebben geen bewijswaarde. Het gaat om facturen en aankopen en garantiebewijzen, documenten die doktersafspraken bevestigen, een postbushuurovereenkomst en inschrijving voor MutaPost, verklaringen van haar broers [B.] en [H.], een aanslagbiljet voor personenbelasting van het inkomstenjaar 2010, een huurovereenkomst die niet op naam van betrokkene staat, en een aantal documenten die geen relevantie hebben voor de periode 17.04.2010-18.10.2012. Deze documenten hebben ofwel niet rechtstreeks betrekking op betrokkene, of zijn van officieuze aard.*" Hoewel inderdaad niet voor elk stuk afzonderlijk werd aangegeven of het document niet rechtstreeks betrekking heeft op betrokkene, dan wel dat het van officieuze aard werd bevonden, dient te worden aangenomen dat verzoekster op grond van deze motivering de feitelijke gegevens, die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kan begrijpen. Op basis van deze motivering is verzoekster immers in staat te deduceren dat de geciteerde documenten die wél betrekking hebben op haar persoonlijk, door de gemachtigde van de staatssecretaris als officieus worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij aangeeft dat uit artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) een specifieke formele motiveringsplicht zou blijken ingeval een vraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister wordt afgewezen zonder dat blijkt dat verzoeker in het kader van deze vraag zich uitdrukkelijk heeft beroepen op deze Verdragsbepalingen (*cf.* RvS 13 mei 2002, nr. 106.505 en RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). Verzoekster verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad van State, doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Een schending van artikel 62 of van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze tot stand is gekomen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen

van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

De voorwaarden voor het recht op terugkeer worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1 De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

-bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

-zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2. De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de verlenging of vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6 De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 september 2008 in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 24 september 2013. Het is verder niet betwist dat op 17 april 2010 een voorstel tot ambtshalve schrapping werd gedaan en verzoekster op 19 november 2011 effectief ambtshalve werd geschrapt door de stad Antwerpen. Overeenkomstig artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit bestaat het vermoeden dat verzoekster sedert de ambtshalve schrapping het land heeft verlaten. Het komt hierbij aan verzoekster toe om alsnog te bewijzen dat zij het land niet heeft verlaten of dat haar afwezigheid uit het land niet langer dan één jaar heeft geduurd. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster voor de periode van 17 april 2010 – zijnde de datum van voorstel van ambtelijke schrapping – tot 4 april 2012 – datum vanaf wanneer de aanwezigheid in het Rijk terug is aangetoond – geen bewijskrachtige bewijzen van een aanwezigheid in het Rijk voorlegt. Verweerder besluit dat verzoekster langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk en er aldus geen recht op terugkeer is.

De Raad merkt op dat verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat, bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen overgelegd te worden, het haar vrij staat alle door haar dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het gegeven dat verzoekster het land niet (langer dan één jaar) heeft verlaten. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster stelt dat “uit de voorgelegde bewijsstukken wel degelijk [kan] worden afgeleid dat [zij] steeds verbleven heeft op het grondgebied van België”. Verzoekster stelt allereerst dat zij ervoor heeft geopteerd om een postbus te huren omdat op dat ogenblik nog niet was uitgemaakt bij welke van haar broers zij haar definitieve intrek zou nemen. Aan de hand van dit betoog toont zij evenwel nog niet aan dat zij in het Rijk aanwezig was tussen 17 april 2010 en april 2012. De betreffende postbus werd ook reeds gehuurd vanaf 1 januari 2009 door verzoekster en haar zoon. De Raad merkt verder op dat het ook niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen van de broers van verzoekster, en hun echtgenotes, niet weerhoudt als afdoende bewijs dat verzoekster in België aanwezig was in voormelde periode zonder dat hiertoe andere bewijzen voorliggen van meer officiële aard die haar aanwezigheid in deze periode aantonen. Verzoekster verwijst verder naar een door haar voorgebracht “overzicht van geleverde prestaties” van 8 oktober 2012 en stelt dat hieruit blijkt dat zij in de periode 2010-2012 meermaals in België op consultatie is geweest bij een arts. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat een attest van het ziekenhuis ZNA Sint-Elisabeth te Antwerpen werd voorgelegd daterend van 8 oktober 2012. In dit attest wordt evenwel enkel verwezen naar honoraria voor verstrekkingen op 8 oktober 2012. Waar verzoekster betoogt dat zij een getuigschrift

heeft overgemaakt daterend van 8 oktober 2012 waaruit consultaties tussen de periode 2010 en 2012 blijken, kan de Raad enkel opmerken dat geen dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevindt en dit tevens niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd, zodat het voor de Raad niet mogelijk is het bestaan hiervan vast te stellen. Verzoekster wijst er verder op dat zij meerdere doktersafspraken heeft bijgebracht. De Raad stelt vast dat verschillende van de voorgelegde bevestigingen van afspraken bij het Sint-Elisabethziekenhuis te Antwerpen dateren van na april 2012 en zonder dat blijkt op welke datum de betreffende afspraken werden gemaakt. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekster effectief aanwezig was in het Rijk in de bewuste periode. In zoverre alsnog het bewijs van een ziekenhuisafpraak in de bewuste periode wordt voorgelegd en verzoekster betoogt dat een afspraak bij het Sint-Elisabethziekenhuis te Antwerpen enkel kan worden gemaakt als men zich ter plekke begeeft, merkt de Raad op dat zij niet aantoonbaar dat een afspraak enkel kan worden gemaakt indien men zich persoonlijk aanmeldt en daarnaast ook niet blijkt wanneer de betreffende afspraak werd gemaakt. Zo kan niet worden uitgesloten dat de afspraak werd gemaakt voorafgaand aan de in de bestreden beslissing bedoelde periode. Er ligt ook geen enkel bewijs voor dat verzoekster effectief naar deze afspraak is gegaan. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte deze afspraak niet heeft weerhouden als bewijs van aanwezigheid in het Rijk in de bedoelde periode. Verzoekster wijst verder op het door haar aangebrachte paspoort en vliegticket waaruit volgens haar blijkt dat zij in 2010 en 2011 naar Marokko reisde vanuit België en telkens ook terugkeerde naar België. Zij stelt dat de motivering kennelijk onredelijk is waar wordt gesteld dat niet is aangetoond dat zij hier toen ook effectief heeft verbleven en hier niet enkel maar aanwezig was. Verzoekster gaat aldus evenwel uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing, nu hierin wordt geoordeeld dat enkel blijkt dat ze in 2010 en 2011 heeft gereisd, maar niet dat zij in die periode in België verbleef. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, wordt dus de aanwezigheid in België betwist, en niet enkel of ze hier ook effectief heeft verbleven. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een afscheurstrook van een instapkaart voor het traject Fez – Brussel voorlegde, doch de hierop vermelde data geven geen jaartal aan, zodat de exacte datum niet blijkt. Verzoekster weerlegt verder het motief in de bestreden beslissing ook niet dat uit de stempels van haar paspoort niet blijkt dat zij effectief aanwezig was in België in de bewuste periode en hierin een inreisstempel voor België in de bedoelde periode is opgenomen. Zij beperkt zich op dit punt tot een algemene bewering die evenwel niet wordt gestaafd en die niet kan worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier.

Aan de hand van haar uiteenzetting weerlegt verzoekster de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij middels de door haar voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat zij in de periode van 17 april 2010 tot 4 april 2012 aanwezig was in België. Er kan ook niet worden ingezien hoe verschillende stukken waarvan verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zij elk op zich niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat verzoekster het land niet langer dan één jaar heeft verlaten – omwille van hun gebrek aan bewijswaarde of omwille van het gegeven dat zij geen betrekking hebben op de bewuste periode –, wanneer zij tezamen worden genomen wel zouden kunnen volstaan als voldoende bewijs. Verzoekster maakt aldus evenmin aannemelijk dat verweerder ten onrechte vaststelde dat zij langer dan één jaar afwezig was uit het Rijk en bijgevolg geen recht op terugkeer kan doen gelden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster

toont niet aan met welke documenten *in concreto* – die reeds aan verweerder voorlagen op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing – geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM garandeert het recht op bescherming en eerbiediging van het gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing inzake het terug in het bezit gesteld te worden van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, dient DVZ rekening te houden met art. 8 EVRM (RvV 30 maart 2009, Rev.dr.étr. 2009, 68).

Verzoeker is zorgbehoevend en wordt reeds sinds jaren ondersteunt door haar broers. In eerste instantie was dit louter financieel, maar sinds haar medische toestand verslechterde, woont verzoeker nu ook in bij een broer.

Uit de bewijsstukken die vervat zijn in het administratief dossier blijkt alvast dat zij een gezin vormt met haar broer. Zij is namelijk ten laste van haar broer, en verzocht om de herinschrijving op zijn adres.

Ook de verklaringen die werden geschreven door haar broers en hun echtgenotes, tonen aan dat er sprake is van een gezin.

Er kan dus niet getwijfeld worden aan het feit dat er hier een effectieve beleving is van het gezinsleven. Dit gezinsleven werd daarenboven uitgebouwd tijdens een periode van legaal verblijf en dient dus de hoogst mogelijke bescherming te genieten. [...]”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu refereert verzoekster naar de band die ze heeft met haar broers, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, geldt het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) als voorbeeld dat niet alle familiale banden volstaan om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dit arrest stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Dezelfde redenering kan worden gevolgd voor de banden tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen of de financiële en materiële afhankelijkheid. Verzoekster benadrukt dat zij zorgbehoevend is en dat zij wordt ondersteund door haar broers. Voor zover zij hiervoor verwijst naar het gegeven dat zij bij een van haar broers inwoont, merkt de Raad op dat een loutere samenwoning niet volstaat om de vereiste band van afhankelijkheid aan te tonen. De Raad merkt verder op dat verzoekster geen enkel concreet, bewijskrachtig stuk bijbrengt – of hiernaar verwijst – waaruit de bijkomende elementen van afhankelijkheid van haar broers blijken. Dit gegeven dient ook in het licht te

worden gezien van het gegeven dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt dat zij langer dan 1 jaar het grondgebied van het Rijk heeft verlaten. Het gegeven dat verzoekster bepaalde gezondheidsproblemen heeft, volstaat op zich ook nog niet om te kunnen vaststellen dat zij afhankelijk is van haar broers. In het administratief dossier bevinden zich ook enkel verklaringen van haar broers en hun partners en een attest van de CM waaruit zou blijken dat een broer haar ten laste neemt. Enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met haar broers is niet aangetoond.

De Raad benadrukt ook dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel bevat en dergelijke maatregel in deze beslissing ook niet in het vooruitzicht wordt gesteld. Verzoekster dreigt aldus niet te worden gescheiden van haar broers als gevolg van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

De Raad wenst in dit verband verder te benadrukken dat verzoekster in het verleden enkel werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij ten laste viel van haar Nederlandse zoon, en niet van haar broers. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verzoekster zich thans voor de Raad beroept op een ander gezinsleven dat hetgeen op grond waarvan haar eerder een verblijfsrecht werd toegekend en op grond waarvan zij verzocht om opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister, na haar ambtshalve schrapping. Verzoekster wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand in het gedrang zou komen indien zij langer dan één jaar het grondgebied zou verlaten. Zij diende ook te weten dat zij enkel werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in functie van haar Nederlandse zoon. Er blijkt niet of verzoeksters zoon al dan niet nog in het Rijk verblijft. Verzoekster zwijgt hierover in alle talen, net als over het waarom dat zij thans dan blijkbaar niet meer ten laste dient te worden / wordt genomen door haar zoon. In de situatie dat haar zoon niet langer in het Rijk verblijft, blijkt ook op geen enkele wijze dat zij haar zoon niet elders kan vervoegen. In de mate dat zij op grond van een ander familieleven alsnog in het Rijk wenst te verblijven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een aanvraag in deze zin te richten tot het bestuur.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS